

ramos como un imposible.

Estudiad vuestra voluntad, y educadla para que sea fuerte, para que tenga siempre en depósito inagotable energía que sepa desplegar en los momentos necesarios.

Tened voluntad fuerte, vigorosa, enérgica, y el mundo será vuestro, y quien dice mundo, lo que con los medios factibles os propongáis obtener.

J. VIDAL Y JUMBERT.

NARRACIONS HUMORISTIQUES

L'ESTAMPA DE SANT JAUME

—¡Sila!.... ¡Sila!.... ¿Qué no hi ha ningú en aquesta casa?.... ¡Sila!....

—¿Qué voleu?—cridá per fi una dona seca a punt d'encendre, sortint tota esverada de la porta del corral, arremangada de brassos i amb el cap i peus tals com va naixer.—¿Qui'm demana per ací fora?

—¿On radiable os havíau entafurat que no podia fer-vos respondre?

—¡Ah! sou vos Martinet?... No'n feu cas; estem desesperats amb l'euga que fa vint hores enteres i batalleres que la tenim sense poder pollinar. Figureu-vos, una bestia tan poderosa, que'ns va costar encara no fa tres anys quinze unces i mitja bitllo, bitllo, i ara amb tant de perill... ¡ai! jo'm penso que hi perdré ben bé la xaveta ficada amb aquests tinglados.

—¡Carau, carau, si que esteu de desgracia, Sila! ¿Ja li haveu posat un bon pegat de sutja i vinagre a la ronyonada?... ¡Feu-hi fumis de ruda, julivert i encens mascles!

—¡Ca!... ¡Ca!... ¡La terra ho colgará tot! ¡Pobres de nantres, quánta pérdua!

—Doncs mireu, jo també vos duia una noticia no gaire bona. Vos porto la papereta dels consums d'enguany, que pujen amb els recárrecs vinticinco amb setanta quatre.

Al sentir alló la Sila, no's va poguer pas deturar. Amb els cabells erissats i els punys enlaire cridava tant com podia:

—¡Lladres, pillos, estrafalaris!... ¿Encara no ens haveu xuclat prou la nostra sanc?... ¡Lladres!... Tots sou una colla de lladres, sí, perquè vos també ho sou com ells, que no feu més que fer el gaudul per aquests carrers portant paperots i pelant a la gent amb la capa de la manrogeria. ¿Vinticinco amb setanta i pico?... ¡Mals dimonis! ¿Encara que sápigam girar-m'hi a mossegades! ¡Murrís!... ¡Arri a robar a l'infern!

—Be, ¿pro qué m'expliqueu ara a mi amb aquestes esbravatades?—replicá l'agutzil tallant en sec aquella tanda d'improperis.—Tot aixó expliqueu-los-hi a tots aquells senyors de la Casa gran que fan llistes i remenen les cireres.—I amb tó reposat continuá:—Haveu de pensar que a mi me'n feu quinze amb totes les vostres retòriques i males parleries.

I entrant tot seguit a la cuina on s'hi veia una taula de menjar, va deixar la papereta dels consums allí damunt, tot afegint-hi:—Ara si voleu pagar, pagueu; i sino... per tot vos deixo.

Mes al aixecar la vista s'adoná d'una gran lluminaria que hi havia en un dels armaris.

—¿Qué es aixó, Sila? ¿Que hi feu ofici amb orquestra?

La dona al parlar-li d'aquest detall, va olvidar-se per de moment de lo dels consums, i respongué amb accent de veritable contrició:

—Es el nostre Sant Patró, l'advocat de tots els nostres interessos. Quan passem alguna tribulació forta com la d'avui, li fem una bona encesa i li resem tres Ave-Maries i un credo totes les hores del dia. ¡Ens ha tret de molts apuros!... ¡Pobres de nantres que no fos Ell!—I al dir aixó mirava amb gran pietat un cromó de colors rabiosos, davant del qual hi cremaven entremig de dos floreros, sis ciris i una xinxeta d'oli.

En Martinet també guaitava amb afició aquelles andròmines, quan tot d'un plegat esclafeix en riure tan estrepitosament, que la Sila se'l va quedar mirant embabiecada, no sabent com definir aquell rampell de ximpleria.

Tan forta era la passió de riure del avisador del Ajuntament, que amb prou feines va poguer articulejar entre sanglots i sacudides de ventre:

—¿I per quin personatge'l teniu a n'aquest Sant Varó?

—¡Ai, ai! per Sant Jaume gloriós—contestá la